

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Cap. LIII. Quomodo adiuratione Spiritus, quæ ipsorum conditio, quisué
status sit prodere coguntur?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

7. *Coniuncta* cum ipsis sunt loca, tempora atque personæ maximè. Et, ex temporibus sunt sacra: profana: diurna nocturna. Ex locis sacra, non sacra: culta, non culta. Ex personis, probæ, improbæ: fideles, non fideles: An ab his alij Spiritus abhorrent?

CAP. LIII.

De adiuratione, qua molestantes Spiritus, per diuini nominis inuocationem coguntur, vt se, conditionemque suam prodant.

1. **Q**uamuis per sæpe, ex iam dictis argumentis, in Spirituum agnitionem veniamus: non rarò tamen accidit, vt vel his delituamur; vel si abundemus, perfectè atque certò, quæ Spirituum molestantium conditio sit, non cognoscamus. Alia igitur ratio est, qua vt certius agnoscentur; ita maiorem animum, in eo, qui illa vti velit, requirit.
2. *Adiuratio* illa dici potest; qua per Deum viuum, aut Crucifixi virtutem adiurantur, & coguntur Spiritus; vt qui, qualesue sint, prodant; & quid velint, quasue ob causas molesti sint, significant.
3. *Magnas huius esse vires ad Spiritus cogendos* nemo dubitat. Nam qui boni sunt, ex reuerentia, qua Deum prosequuntur, non volent non suam conditionem prodere per Deum adiurati. Impij verò, & si Deum non reuerentur, timent tamen: & per ipsum adiurati faciunt; quæ, vt faciant, alijs machinis vix mouerentur.
4. Hinc quos in plerisque sacrarum literarum locis adiuratos legimus homines, *Adiurationis* vim intelligentes, mox religionè erga Deum ducti, præstiterunt quod rogarentur, vel iuberentur. *Adiuratus* senior feruus Abrahæ, ne filio vxorem acciperet, de filiabus Chanaanorum, sed de cognatione, & domo patris Abrahæ; Domini sui mandato nihil prius habuit, Genes. 24. *Adiuratus* Ioseph à patre, vt in sepulchro, quod in terra Chanaan foderat, ipsum sepeliret; etiam intercedentibus Aegyptiis Pharaonem vrget, quo promissioni, patrisq; desiderio fiat satis. Genesi 50. Eiusdem Ioseph ossa Moyses Aegyptum deferens, secum in terram promissam voluit transferre; quod viuens ille, hoc nomine filios Israël adiurasset. Exodi 13. *Adiuratus* populus à Saul, cum Philisthijm persequeretur, ne quis panem, vsq; ad vesperam, comederet; donec hostes vitus esset; & non manducauit

manducavit vniuersus populus panem, vt dicitur 1. Reg. 14. Adiuratus Michas Propheta ab Achab; & adiuratus, quam ante dissimulauerat, pradicis stragem in Israel, 3. Reg. 22. Adiuratus à summo Pontifice Filius Dei, Christus Dominus, vt diceret, *essetne filius Dei*, & pro reuerentia Patris sui, studioque obsequendi Sacerdoti, qui antè tacuerat, locutus est. *scđ, filium Dei esse est professus.*

Neque Diaboli hanc *Adiurationis* vim ignorant. Hinc cùm ipsorum quidam malè sibi à Domino timeret; ad adiurationem conuersus: *Adiuro* inquit *te, ne me torqueas.* Marci 5. Vtrum verò adiuratione quicquam promouerit, ipse nouit: hoc certum, Gerasenorum regione, quod postulabat, pulsus non esse.

Sed de *Adiurationis* vi atque potestate dubium non est: dubium fortè, an licitum sit Spiritus adiurare; & qua *adiurationis* forma. Præterea, Quibus ipsa conueniat; Quibusue locis atque temporibus illa contra Spiritus vtendum. De quibus, quid res postulat, breuiter pro ratione instituti.

Licere dubium non est. Cùm enim Spiritus; quicumque molesti sunt, vel Dæmoniorum sint, vel hominum; hoc ipso perspicuum est adiuratione licere omnes tentare, quòd & Dæmonia & homines adiurare absq; vllò crimine permissum sit.

De hominibus hoc ostendunt, quæ initio capitis huius ex sacris literis allata sunt exempla. De Dæmoniis res gestæ Apostolorum; qui potestate sibi diuinitus communicata, eadem adiurârunt, profligârunt, exulare iusserunt. Et bene B. Augustinus lib. 10. de Ciuit. Dei capite 22. *Vera pietate*, inquit, *homines aëream potestatem inimicam contrariamq; pietati exorcizando eyciunt.*

Forma adiurandi duplex est nunc præcipiendo, & veluti necessitatem imponendo quampiam cogimus, vt diuini numinis causa quippiam faciat: nunc id facinus deprecando & hortando tantum. Huius proprius vsus est ad superiores, quibus non conuenit, vt imperemus: posterioris, præceptoris, inquam, ad inferiores, in quos potestatem habemus.

Sed qua vi Spirituum statum, conditionemque explorare permissum? *Vtraque permissum*: licet præceptoris vti videatur securius

Permissa deprecatoria: quia ita apud superiores locum habet; vt apud inferiores & pares reprehensione careat; aliquando etiam laudè mereatur. Quocirca siue nobis superiores sint Spiritus, qui molestant; siue pares, aut etiam inferiores; absque crimine sumus, si, vt se, conditionemque suam prodant, ipsos rogamus.

Z

Permissa

12. Permissa quoque præceptoria, quia multò melior conditio viuentium, quam Spirituum, qui molestant: & ob id superiores illi quadam ratione dici debeant; & in ipsos imperio possint uti, maximè si incommodent.
13. *Expedit* nihilominus uti imperatoria & præceptoria: non solum idcirco, quod huius maiores sint vires, verum etiam, quia, ut plurimum, qui molestant, sunt Spiritus Dæmoniorum, apud quos deprecatoria uti, religione prohibemur. *Nolo vos*, inquit Apostolus, *socios fieri Dæmoniorum*, 1. Cor. II.
14. *Omnibus verò existimarem licere Spiritus adiurationibus progere, licet non eodem omnibus fructu.* Quamuis enim religionis actus sit *adiuratio*, & ad diuinum cultum spectet; ordinis tamen, & qui solis Deo consecratis personis conueniat, actus non est. Quicumque Deum inuocare possunt, Spiritus, per Deum, ut conditionem suam prodant, possunt adiurare.
15. *Cum fructu tamen semper hunc actum non omnes exercent.* Exemplo illi sunt, quorum Actuum Apostolorum historia meminit, Cap. 19. qui cum Dæmoniacos adiurarent per Deum, quem Paulus prædicaret, tantum abest, ut quicquam promouerint; ut in se experti sint crudeles, quibus ipsi dominari posse videbantur. Itaque qui Catholicam fidem non profitentur, adiurare Spiritus per Deum possunt: feliciter (si tamen pro suæ doctrinæ confirmatione hoc tentent) semper non possunt: quemadmodum neque eosdem ex humanis corporibus eijcere: sicut alias demonstratum est: *Disputatione de Dæmoniacis.*
16. Atque ut hi frustra Spiritus persæpe adiurant; ita adiurabunt *utiliter* admodum, qui sacris initiati, in Christi corpus, tam verum, quàm mysticum, habent potestatem: non idcirco solum; quia magna est in Christi Ecclesia potestas, verum etiam, quia si vllis, his summa, in Dæmones, atque omnes molestantes Spiritus collata potentia.
17. Et quamuis *vita sanctimoniam* ad hoc opus feliciter conficiendum necessaria non sit; tutius tamen, atque confidentius maioriq; cum spe victoriæ, Spiritus adiurabunt Sacerdotes, si cum potestate, qua pollent, vitæ innocentia atque integritas sit coniuncta.
18. Proderit & *virtutum exercitium* præmississe; ieiunij inquam, orationis, atque elemosynarum. Quemadmodum hæc præsidia res alias arduas aggressuris, adiumento, temporibus omnibus fuerunt;

tunt; ita hic frustra adhiberi, nullo modo dici debet. *Pietas*, inquit Apostolus, *ad omnia utilis est*. 1. Timoth. 4.

Quod verò præter hæc solida aduersus spiritus præsidia, etiam *sacris vestibus* Sacerdotes induantur, damnari non debet. Dum suo officio satisfacit Sacerdos; malè facit, si suo officio conuenientibus vtatur vestibus? 19.

Porro *Quibus locis* atque *temporibus* Adiuratio fieri debet? Iis quibus Spiritibus, quos adiuramus, præsentem esse possumus Quis Herbi poll existens adiurabit eos, qui Constantinopoli sunt molesti? aut eos, quos, vtrum iam sint præsentem ignorat? 20.

Quocirca, si nocte tantum molesti sunt Spiritus; frustra interdum, quando absentes putantur, adhibebitur *Adiuratio*, etiam iis locis, quibus alioquin molesti esse solent. Et si in sola vinaria cella tumultus excitantur; frustra adiurabuntur in solarium. *Adiuratio* sine locutione non est; locutio ad præsentem est, non absentes. 21.

Vtrum verò hoc vel illo modo præsentem esse Spiritus obferuentur; ad rem parum facit. Sufficit si præsentem conspiciantur, sufficit si tumultu excitato præsentem esse credantur. Quemadmodum loqui contingit præsentibus, tam iis, quos videmus; quàm quos audimus tantum: ita *adiurare* possumus tam eos, quos coram conspiciamus; quàm quos auditu præsentem esse cognoscimus. 22.

Finis secunda partis de infestis locis.